Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1897. 46de Aargang.

Præsident Wilford Woodruff.

Wilford Woodruff er en Søn af Aphek og Bulah (Thompson) Woodruff. Han blev født i den Del af Byen Farmington, der nu kaldes Avon, i Hartfort County, Connecticut. Hans Fader var velhavende, ejede en Gaard, Savmølle, Melmølle, Kardemaskine o. s. v. Hans Moder døde, medens han endnu var spæd, og hans Fader giftede Azhubah Hart som anden Hustru; Præsident Woodruff omtaler hende med megen Agtelse. Han modtog en almindelig Skoleundervisning, opholdt sig hos sin Fader og Stedmoder, indtil han var omtrent 20 Aar gammel, og forlod da Hjemmet for at bestyre en Melmølle for sin Tante.

Det synes, som om en voldsom Magt søgte at berøve ham Livet i hans Barndom, og flere Gange undslap han kun med Nød og næppe.

Det vilde være vanskeligt i et enkelt Menneskes Liv at finde et lignende Eksempel paa de langvarige Farer og Ulykker, som han var udsat for i sin Barndom, og adskillige foraarsagede Benbrud og legemlig Skade. Angaaende hans frygtelige Erfaring siger han: „Da jeg var 17 Aar gammel, havde begge mine Arme, Ben og Ankler været brækkede, men ved Guds Velsignelse og god Lægehjælp overvandt jeg disse Besværligheder, og mine Lemmer have gjort mig god Tjeneste indtil nu". Som Dreng var han beskjæftiget i Faderens Melmølle og arbejdede ofte til Midnat. I den Tid bad han ofte til Herren og søgte Kundskab om det sande Evangelium og Guds Folk. Han forventede, at den Tro, som de Hellige besad i Apostlenes Dage, vilde blive aabenbaret paa ny, og at Apostle og Profeter vilde blive gjenoprejste i hans Tid, og han bad om, at de maatte blive ham tilkjendegivne.

Det synes, at den unge Møllerdreng, Wilford Woodruffs Sind, forsinket som han ofte blev paa Møllen til sent paa Natten, blev ved Bøn og Granskning og den Helligaands Indflydelse beredt til at modtage Evangeliet, der saa snart efter blev aabenbaret fra Himmelen. Et andet Bevis for, at dette var en Forberedelse, og at den unge Møller

blev uddannet til en Kjæmpe for det rene Evangeliums Fylde, fremgaar af den interessante Episode, som indtraf, før han hørte Joseph Smith eller Mormonismen.

Da han var omtrent 20 Aar gammel, blev der i Nærheden af hans Hjem holdt udstrakte Møder, som overværedes af en Snes Præster, eller maaske flere, og de anstrengte sig for at vække en religiøs Bevægelse der paa Egnen. Wilford Woodruff overværede et af disse Opvækkelsesmøder; der var en stor Forsamling og det blev tilladt Enhver at rette Spørgsmaal. Den unge Mand traadte ud paa Gulvet og spurgte, hvorledes det kunde være, at de tilstedeværende Præster, medens de søgte at omvende Folket, ikke forkyndte de samme Lærdomme, som fandtes i det nye Testamente, og den samme Religion, som de Hellige besad i fordums Dage, med Apostle, Profeter og aandelige Gaver.

Den bestyrende Præst stod frem og sagde: „Der er en ung Mand, som kunde udrette meget Godt, hvis han ikke havde saadanne taabelige Ideer". Han fortsatte med at sige, at Apostle, Profeter og aandelige Gaver vare nødvendige for at omvende Folket i den mørke Tidsalder; men i denne Tid med Evangeliets fulde Lys vare de ikke nødvendige, og de fandtes derfor ikke i Nutiden. Den unge Mand ønskede i sit Hjerte, at de mørke Tider maatte komme igjen, dersom de kunde aabne Himmelen og gjenoprette de Gaver og Velsignelser, som bleve Jesus' og Apostlenes Efterfølgere tildelte.

En mærkværdig Mand ved Navn Robert Mason besøgte ofte Wilfords Forældre, medens han endnu var Dreng. Han var gammel og blev ofte kaldt: „Den gamle Profet Mason". Han fortalte, at han havde haft Drømme og Syner, og sagde, at Profeter, Apostle og aandelige Gaver vare nødvendige; han forudsagde Kristi Kirkes Gjenoprettelse med disse Kjendetegn og fortalte unge Wilford om et Syn, han havde haft, som bebudede Evangeliets Gjengivelse i den nærmeste Fremtid; den unge Mand troede, hvad han sagde.

I 1832 flyttede Wilford Woodruff og hans ældste Broder Ozmon fra Connecticut til Oswego County, New York, og i December det følgende Aar hørte han første Gang en Mormonældste, Zera Pulsipher, tale i et Skolehus i Nærheden af hans Hjem, og han troede Vidnesbyrdet; den næste Dag, den sidste i Aaret 1833, bleve han og hans Broder døbte. Angaaende ovennævnte Tale skriver han i sin Dagbog, at Guds Aand vidnede for ham, at det var Sandhed. Han blev saaledes overbevist ved den første Tale, han hørte af en Sidste-Dages Hellig. Da Mødet var tilende, indbød han Ældste Pulsipher til at følge med til hans Hjem, og de bleve oppe hele Natten og læste i Mormons Bog; den følgende Morgen forlangte han at blive døbt.

Ældste Pulsipher arbejdede i Forening med Elijah Cheeny; de døbte ca. 12 Personer og oprettede en lille Gren paa Egnen, hvor Woodruff levede, og hvor han blev beskikket til Lærer. Angaaende Maaden, hvorpaa Ældste Pulsipher kom til at besøge den Egn, berettede han selv følgende:

En Dag, jeg med en Plejl tærskede Sæd paa Loen, hviskede Guds Aand til mig: „Staa op og gaa mod Nord; thi der er et Arbejde for Dig at udføre". Ældste Pulsipher følte en uimodstaaelig Tilskyndelse til at følge denne Stemme, og han anmodede Ældste Cheeny om at rejse med. Dette skete midt i Vinteren, og Sneen var dyb; men de to droge afsted tilfods, skjønt de ikke vidste, hvorhen det gjaldt. Efter

en Vandring paa 60 Mil naaede de Egnen, hvor Wilford og hans Broder levede. Da blev det omtalte Møde afholdt, de to unge Mænd og Andre døbte og en Gren oprettet, som allerede er bemærket.

I 1834 rejste han til Kirtland, hvor han første Gang mødte Profeten Joseph, og kort efter sluttede han sig til „Zions Kamp"; han rejste med det Kompagni til Missouri og forblev der ifølge Anmodning. Paa den Tid var han Lærer, men han følte snart et stærkt Ønske efter at gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet, hvilket ikke er en Lærers Rettighed. Ved en vis Lejlighed i 1834 gik han ind i Skoven og bad Herren om det Privilegium at prædike Evangeliet. Medens han bad, modtog han det Vidnesbyrd, at hans Ønske skulde blive opfyldt. Paa Vejen derfra mødte han en Højpræst, som sagde til ham: „Herren har aabenbaret for mig, at det er Dit Privilegium at blive beskikket og udsendt for at prædike Evangeliet". Nogle Dage efter blev han beskikket til Præst og tilligemed en Ældste sendt paa en Mission til Arkansas og Tennessee.

I den Mission arbejdede han omtrent 2 Aar og gjennemgik mange Gjenvordigheder, og hans Tro og Nidkjærhed bleve haardt prøvede; men han modtog ogsaa mange Tilkjendegivelser paa Guds Kraft og Godhed og blev meget velsignet i sine Bestræbelser for at bringe Sjæle til Kirken. Nogle af hans Erfaringer paa denne Mission ere slaaende Beviser for Sandheden og vidne om, at han har været en Missionær med stor Tro, Iver og Virksomhed. Vi kunne fordelagtigt betragte nogle Eksempler paa dette.

Efter en Dags Vandring gik han og hans Medarbejder, trætte og hungrige, ved Solnedgang ind hos en presbyteriansk Præst og bad om Spise og Logi. Deres Begjæring blev afslaaet, fordi de vare Mormoner, og Præsten gav dem forsætlig forkert Anvisning til det næste Hus, omtrent 12 Mil derfra, hvor de kunde erholde Spise og Logi. Paa Grund af Præstens Misanvisning angaaende Vejen maatte Missionærerne vandre flere Timer i Morasser med knædybt Vand og Mudder. Sent paa Aftenen naaede de omsider en af Osage Indianernes Handelspladser. En Franskmand ved Navn Jaren ledede Forretningen, og han og de Vilde modtog og underholdt dem meget godt. Næste Morgen begyndte de en 60 Mils Rejse tilfods, og paa Grund af deres Tilbageholdenhed bad de om Morgenen ikke om nogen Spise at tage med paa Vejen. En Bjørn kom dem nær, men gjorde dem ingen Skade. Mod Aften blev det skyet og meget mørkt. En Bande Ulve samledes omkring dem og truede med at ødelægge dem. De tændte Fyr for at bortskræmme de graadige Dyr, og de vare besluttede paa at sove paa Jorden den Nat; men pludselig hørte de Lyden af en Hund og en Kobjælde, hvilket tydede paa, at de vare nærved en Bopæl, og det viste sig at være et Tømmerhus, 60 Mil fra det Sted, de forlod om Morgenen. Familien, som boede der, havde ingen Spise, men tillod dem at sove paa Gulvet den øvrige Del af Natten. Næste Morgen gik de omtrent 12 Mil til et andet Hus, hvor de spiste Frokost.

Kort efter hørte de om en Mand ved Navn Akeman, som havde været Medlem af Kirken, og som de antog var det fremdeles. De begav sig paa Vejen til hans Hus; men Natten før de naaede dertil, havde Ældste Woodruff følgende Drøm:

„Jeg syntes, en Engel kom til os og sagde, at Herren befalede os at følge en bestemt lige Vej, der blev os vist, uanset hvorhen den ledte. Da vi havde vandret en Tid paa den, kom vi til en Dør i et Hus med saa høje Mure mod Nord og Syd, at vi ikke kunde omgaa dem. Jeg aabnede Døren og saa et Værelse fuldt af Slanger, og jeg gyste ved Synet. Min Kammerat sagde, at han turde ikke gaa ind i Huset af Frygt for Slangerne. Jeg svarede ham, at jeg vilde forsøge at gaa gjennem Værelset, om det end kostede mit Liv; thi Herren havde befalet mig at følge Vejen. Da jeg traadte ind, rejste Slangerne deres Hoveder omtrent 2 Fod fra Gulvet for at angribe mig. En af de midterste var meget større end de andre; den løftede Hovedet næsten lige saa højt som mit Hoved og gjorde et Spring mod mig. Jeg følte i det Øjeblik, at kun Guds Kraft kunde bevare mig, og jeg stod stille. Før Slangen naaede mig, faldt den død for mine Fødder, svulmede op, blev sort, revnede, blev antændt og opbrændt for mine Øjne; vi gik uskadte gjennem Værelset og takkede Gud for vor Befrielse".

Forventende en glædelig Modtagelse gik Missionærerne til Akemans Hus, men han modtog dem meget ligegyldigt. Til deres store Sorg og Skuffelse fandt de, at han var falden fra Kirken og bleven en Fjende. De arbejdede en Tid der paa Egnen; men en Pøbelhob blev snart samlet og sendte Anmodning til „Mormonpræsterne" om at forlade Egnen. Ældste Woodruffs Medarbejder ønskede at forlade Egnen, men Woodruff, som nu syntes at forstaa Drømmens Betydning og ventede at se den opfyldt, besluttede at blive og afvente Følgerne.

Nogen Tid efter befalede Herren ved sin Aand Ældste Woodruff at advare Hr. Akeman og anmode ham om at omvende sig fra det Onde. Ifølge denne Befaling gik han til Akemans Hus, men Manden blev meget vred og befalede ham at forlade Huset; dette gjorde han, og Akeman fulgte med stor Harme efter ham. Et kort Stykke fra Huset nærmede han sig Ældste Woodruff, formodentlig for at gjøre ham Fortræd eller maaske for at dræbe ham; men da forefaldt der en overraskende og skrækkelig Tragedie. Akeman faldt pludselig død ved Fødderne af Herrens Tjener, som havde formanet ham til at omvende sig, hvilket havde opvakt ham til voldelig Handling. Liget svulmede op og blev sort og opfyldte saaledes mere bogstaveligt Drømmen. Akemans Død blev af hans egen Familie saa vel som af Ældsterne betragtet som en Guds Straffedom. Mange af Pøbelen døde pludselig, og Guds Haand blev ejendommeligt tilkjendegivet ved at straffe dem og ved at bevare Guds Tjenere.

Paa Vejen fra Little Rock til Memphis bleve disse Missionærer nødsagede til at vandre Dag efter Dag i Vand og Mudder. Dette var for største Delen Vejens Tilstand paa den 170 Mil (eng.) lange Distance. En Dag, da de havde vandret gjennem et pløret Alligatormorads, omtrent 10 Mil, blev Ældste Woodruff pludselig lammet af en skarp Pine i det ene Knæ. Han kunde ikke gaa længere og satte sig derfor paa et Træ. Hans Lidelser, baade legemlige og aandelige, syntes at være haarde; men hans Omstændigheder forværredes derved, at hans Medarbejder var besluttet paa at rejse hjem saa snart som muligt, og han forlod ham hensynsløst i denne Stilling. Dette var en prøvende Tid for Ældste Woodruff og dog Omstændigheder, der bidrog meget til hans Lykke. Han knælede i Mudderet og bad Gud om Lindring og om

Kraft til at fortsætte Rejsen. Han blev straks helbredet formedelst sin Tro, og med et glad Hjerte fortsatte han Rejsen og ankom 3 Dage efter til Memphis.

Tennessee var en frugtbar Mark, og der samlede han mange Neg. Han arbejdede flere Maaneder i den Stat og vandt mange Tilhængere. Ved en vis Lejlighed blev det nødvendigt for ham i Forening med 4 Brødre og 2 Søstre at foretage en lang Rejse gjennem en vild Egn, og en Nat indtraf et stærkt Mørke og Storm; Vinden hylede og Regnen faldt i Strømme. Selskabet foer hjælpeløst vildt i Skoven i det tykke Mørke; men pludselig skinnede et stærkt Lys omkring dem, og de saa, at de vare i umiddelbar Fare, lige paa Brinken af en dyb Ravin. Lyset omkring dem vedblev, indtil de igjen fandt Vejen; derpaa forsvandt det, Mørket indtraadte, og Regnen vedblev. De forstod, at Herrens beskyttende Magt var over dem, og de fortsatte Rejsen med Glæde og Sikkerhed.

Efter denne forunderlige Tilkjendegivelse af Guds beskjærmende Haand fortsatte Ældste Woodruff sin Missionsvirksomhed i Tennessee og Kentucky, prædikede, døbte, bestikkede, oprettede Grene o. s. v. Han besad en stor Nidkjærhed, og Frugterne svarede dertil. Kort efter hans Ankomst forenede han sig med Ældste Warren Parrish, som ordinerede ham som en Ældste, og senere arbejdede han i længere Tid i Forening med Ældste A. O. Smoot og til Tider tilligemed Præsten Jesse Turpin og andre Missionærer i den Arbejdsmark. I Efteraaret 1836 blev han løst fra en hæderlig Mission og rejste derpaa tilbage til Kirtland.

Det følgende Foraar, siger han, tilskyndede Herrens Aand mig til at foretage en Mission til »Fox Island«, et Land som var mig aldeles ubekjendt, beliggende Øst for Maine. Jeg nævnte dette til Apostlene, og de raadede mig til at gjøre det. Nogle Uger efter, at han var bleven gift, begav han sig efter Aandens Tilskyndelse til de ham ubekjendte Øer. Han valgte en indirekte Route, hvilken bragte ham gjennem en Del af Canada og New-York Stat til hans gamle Hjem i Connecticut; derfra gjennem Massachusetts og Maine til »Fox Islands«, hans Bestemmelsessted. Mange Steder paa denne Rejse udførte han Missionsarbejde og høstede en rig og udstrakt Erfaring. Flere Tilfælde af mirakuløs Helbredelse indtraf ved hans og hans Medarbejderes Hænder; særlig i et Tilfælde blev Guds Kraft tilkjendegivet ved den fuldkomne Helbredelse af en Kvinde, som var besat med onde Aander, der havde gjort hende maalløs.

I Connecticut forkyndte han Evangeliet for sine Slægtninge og døbte sin Onkel Ozem Woodruff, senere dennes Hustru Hannah og Søn John. Med Hensyn til dette gode Arbejde siger Ældste Woodruff: „Derved blev en Drøm opfyldt, som jeg havde i 1818, da jeg var 11 Aar gammel".

Han forlod Kirtland i Midten af Maj 1837 og naaede »North Fox Island« Kl. 2 om Morgenen den 20de August i Forening med Ældste Jonathan H. Hale. Ingen af dem havde nogle Midler. Natten var meget mørk, og de arbejdede sig frem mellem Sten og Cedertræer, indtil de naaede et Hus, hvor de bleve venligt modtagne og erholdt Spise og Logi.

Da begyndte de en mærkværdig Missionsvirksomhed, hvis Enkeltheder ere meget interessante; de bevise tilfulde, at Wilford Woodruff var særlig udvalgt for den Arbejdsmark, at den Almægtiges Inspiration havde ledet ham dertil, og at Guds Kraft ledsagede ham

og hans Medarbejder. Omtrent 100 Personer bleve døbte og mange af dem indsamlede i Løbet af et Aar, hovedsagelig ved Ældste Woodruffs Bestræbelser. Han virkede ikke uafbrudt paa »Fox Islands«, men delvis i Maine og aflagde ogsaa et Besøg i Connecticut.

I sidstnævnte Stat havde han en glædelig og mærkværdig Erfaring, skjønt han maatte føle Modstanderens Magt. I hans patriarkalske Velsignelse, som han havde modtaget under Fader Joseph Smiths Hænder, blev det forudsagt, at han skulde have det Privileginm at indlemme sin Faders Familie i Kirken, og det var bestemt i Himlen, at denne Forjættelse skulde blive opfyldt; men Mørkets Magt søgte at forhindre det, og en ejendommelig og bitter Kamp paafulgte. Ældste Woodruffs Fader, saa vel som dennes Familie, havde lyttet til hans Lærdomme og Vidnesbyrd og troede derpaa, da tilsyneladende Mørkets Magter hjemsøgte hele Familien med svære Lidelser. De, som troede, bleve fristede til at forkaste Evangeliet, og Ældste Woodruff blev selv overvældet i den Grad, at han maatte gaa til Sengs; det synes næsten, siger han, som om han skulde blive tilintetgjort; men han paakaldte Herren med al sin Magt, og han blev bønhørt og befriet. Det var en Søndag Morgen. og han havde bestemt Møde i sin Faders Hus; fuld af Guds Kraft stod han op fra sin Seng, og da Tiden kom, stod han frem for Forsamlingen og bar Vidnesbyrd om Guds Værk med en overbevisende Kraft. Da Mødet sluttede, begave de Tilstedeværende sig til Floden, og han døbte 6 Personer, deriblandt hans Fader, Stedmoder og Søster. Senerere døbte han andre af sine Slægtninge, og saaledes blev hans patriarkalske Forjættelse opfyldt.

Sent i Efteraaret 1838 blev det hans Pligt at lede et Selskab paa 53 Personer, for største Delen Frugterne af hans egen Virksomhed paa »Fox Island«, fra Maine til Illinois. Paa denne Rejse blev han ledsaget af sin Hustru Phoebe med et diende Barn. Sent i November, paa Rejsen gjennem Ohio, blev hans Hustru angrebet af en haard Sygdom. Efter en Række Besværligheder, som denne Omstændighed meget forøgede, nødsagedes han til at efterlade sin Hustru, tilsyneladende dødssyg, i et Hus, hvor de gjorde Holdt. Efter adskillige Dages bekymringsfuld Pleje forlod hendes Aand tilsyneladende Legemet, og hun døde. Nogle af Selskabets Kvinder stode grædende ved hendes Dødsleje, og den sorgbetyngede Mand stod blandt dem, og med en Bekymring, der ikke kan udtrykkes, betragtede han sin kjære Hustrus livløse Legeme; men Herrens Aand hvilede paa ham, og han blev fuld af Tro. Han knælede og bad med stærk Tro til Herren; derpaa salvede han den Dødes Legeme med Olie og truede Dødens Magt; den Dødes Aand kom straks tilbage til Legemet, og fra den Time blev hun sund og karsk.

Senere fortalte hun, at der blev sagt til hende, at hun kunde forblive paa Jorden, „dersom hun ønskede det og kunde staa sin Mand bi i Livets Bekymringer, Prøver, Gjenvordigheder og Lidelser". Hun saa paa sin sorgfulde Mand og sit hjælpeløse Barn og sagde: „Ja, jeg vil gjøre det!" I det Øjeblik, hun tog denne Beslutning, blev hendes Mand fuld af Tro og kaldte hende tilbage til Liv paa ny.

I 1838, medens han arbejdede paa »Fox Islands«, blev han officielt underrettet om, at han ifølge Aabenbaring var udnævnt som en af de Tolv, og det blev fordret af dem, „at de paa

Guds Hus' Byggeplads i Far West skulde byde de Hellige Farvel den 26. April næstkommende (1839), saaledes siger Herren". I Livsfare forsamledes Apostlene, Ældste Woodruff indbefattet, den bestemte Dag paa det ovennævnte Sted. Ved denne Lejlighed blev en mindeværdig Gudstjeneste afholdt og vigtige Ting udførte; Ældsterne Wilford Woodruff og George A. Smith bleve beskikkede som Apostle.

De haarde Omstændigheder med Sygdom, Lidelser og Fattigdom, hvori de Tolv befandt sig, da de i 1839 afrejste for at udføre en Mission i England, ere ofte beskrevne. Der findes kun faa mere rørende Omstændigheder i denne Husholdning og kun faa lignende i Menneskeslægtens Historie. Wilford Woodruff udviste ikke mindre Tro og Taalmodighed end de andre heroiske Apostle. Forbigaaende Rejsens Beretninger ville vi blot nævne, at i Forening med Apostlen John Taylor og Ældste Theodore Turley landede han i Liverpool den 11. Januar 1840.

Ældste Woodruff blev snart ivrigt beskjæftiget med Missionsarbejde og døbte mange Troende. Medens han arbejdede i Staffordshire, afholdt han Søndag Aften den 1. Maj 1840 et stort Møde i Hanley Raadhus. Angaaende denne Lejlighed siger han: „Medens den første Salme blev afsungen, hviskede Herrens Aand til mig, at dette vilde blive mit sidste Møde med dette Folk for en længere Tid". Dette forundrede ham; thi han havde bestemt mange Møder i Omegnen. Næste Morgen adspurgte han Herren om hans Vilje, og Svaret lød, at „jeg skulde rejse mod Syd; thi Herren havde et stort Arbejde for mig at udføre der, og Mange ventede paa Herrens Ord".

Han adlød punktlig denne Stemme og rejste næste Morgen med Dagvognen til Herefordshire. Den følgende Dag kom han til John Benbow, en velhavende Landmand paa et Sted kaldet Hill Farm, Castle Frome, Ledbury, Herefordshire. Derpaa begyndte der en Sjælehøst, hvis Lige, saa vidt Historien beretter, sjældent findes i nogen Uddeling. Hr. Benbow var Medlem af et religiøst Samfund paa 600 Personer med 45 Præster. Et fremragende Træk i deres Gudstjeneste var, at de bad om mere Lys angaaende det sande Evangelium. Hr. Benbow introducerede Ældste Woodruff blandt dette Folk, og de modtog ham med uudsigelig Glæde. Før en Maaned var tilende, døbte han de 45 Præster og 160 af Medlemmerne. Saaledes erholdt han lovlig Ret til at afbenytte en Kirke og 45 Huse til offentlig Gudstjeneste, og en vid Mark aabnedes for hans evangeliske Virksomhed. Før 2 Maaneder var tilende, havde han indlemmet i Kirken over 1800 Personer, indbefattende alle de forenede Brødre paa en nær.

Efter dette mærkværdige Held i Herefordshire og Omegn arbejdede Ældste Woodruff i forskjellige Dele af England. I Forening med Ældsterne Heber C. Kimball og George A. Smith indførte han i 1840 Evangeliet i London. Efter at de Tre havde arbejdet en kort Tid sammen, afrejste Ældste Kimball. Natten efter hans Afrejse bleve Ældsterne Woodruff og Smith angrebne af en ond Magt, som tilsyneladende var besluttet paa at lade dem omkomme; men formedelst Guds Kraft bleve de befriede. Store Vanskeligheder frembød sig ved Evangeliets Indførelse i London, og Præsident Woodruff siger ved at tale om sin Erfaring i den By, at det var lettere at døbe 1000 Personer i Herefordshire end de første 10 i London.

(Fortsættes Side 202).

Den 1. April 1897.

Aandelig Helbred.

Videnskaben lærer, at naar det menneskelige System paavirkes af berusende Drikke, narkotiske Midler, upassende Spise og Drikke eller usunde Omgivelser, er det mere udsat for at blive angrebet af smitsomme Sygdomme, end naar det er under modsatte Omstændigheder. Dersom for Eksempel to Personer — ens stillede med Hensyn til Helbred, fysisk Kraft og Modstandsevne og lige i alle ydre Henseender, af hvilke den Ene bruger berusende Drikke, men den Anden ikke — blive udsatte for smitsomme Sygdomme, vil den Maadeholdnes Chancer for at undgaa Sygdommen være langt bedre end den Andens.

Denne Regel gjælder ogsaa med Hensyn til Diæt og sanitæriske Forhold. Den, som drager fornuftig Omsorg for sit Legeme og overholder Naturens Love med Hensyn til Spise, Drikke, Renlighed, Legemsøvelse o. s. v., er mindre udsat for at blive angreben af hvilken som helst smitsom Sygdom end en anden og maaske stærkere Person, som forsømmer disse Regler. Disse Kjendsgjerninger ere saa vel beviste og forstaaede af selv de mest Ulærde, at ingen Argumenter behøves for at paavise deres Rigtighed. Det tilstaas i Almindelighed, at Legemets Sundhed i høj Grad afhænger af disse urokkelige Love, der knytte sig til Naturens store og forunderlige Fabrik.

At Menneskets Aand, hans udødelige Del, paavirkes af Sundhedsregler og er udsat for Sygdom, der paa en Maade er meget lig Legemets Sygdom, synes ikke at være saa vel forstaaet, og dog er dette en stor Sandhed. En Persons aandelige Vaner have lige saa meget at gjøre med Tilstanden af hans aandelige Natur, som hans fysiske og diætiske Vaner have at gjøre med hans legemlige Helbred.

Aandelig Sygdom er lige saa virkelig som legemlig Sygdom og mere farefuld. Virkningen af den legemlige Sygdom ophører ved Døden; men den fulde Virkning af den aandelige Sygdom begynder maaske ved Døden, og maaske den aldrig ophører. Den aandelige Sygdom er smitsom og epidemisk lige saa vel som den legemlige og angriber ofte et stort Antal i en Kommune.

De Sidste-Dages Hellige, som forstaa deres Trosprinciper, kunne let indse denne Sandhed, og dersom de have gjort sig bekjendte med Kirkens Historie, kunne de let mindes Tilfælde af baade sporadisk og epidemisk aandelig Sygdom, der have bevirket Manges Død. Hvorfor angriber aandelig Sygdom nogle af Kirkens Medlemmer, medens Andre gaa fri? Fordi de have overtraadt de Love, hvorpaa aandelig Sundhed grunder sig, medens Andre efterkomme disse Love,

Til forskellige Tider i Kirkens Historie er sporadisk aandelig Sygdom bleven epidemisk, og en nøjagtig Undersøgelse af Symptomerne ville gjøre Undersøgeren i Stand til, fra hvad der kan kaldes et videnskabeligt Standpunkt, at danne en lige saa korrekt og paalidelig Diagnose om Sygdommens Aarsag og Beskaffenhed som en Læge, der undersøger de legemlige Symptomer.

Kirkens Medlemmer, som have bevaret en for Herren ydmyg Aand, som have stolet paa ham og ikke paa Mennesker, som ikke blive mismodige i Modgang eller hovmodige i Velstand, som deltage regelmæssigt og værdeligen af Herrens Nadvere, som elske deres Næste og ere forenede med deres Brødre, som betale deres Tiende og frivillige Gaver, som stedse bede ydmygt til Herren, som holde hans Love og ære hans Præstedømme, blive aldrig angrebne af aandelig Sygdom eller Epidemier, lige meget hvor giftigt Smitstoffet er, eller hvor stærk Epidemien raser omkring dem.

Paa den anden Side, de, som gjøre Krav paa at være Sidste-Dages Hellige, men have forglemt deres religiøse Pligter og overtraadt Guds Love uden paafølgende Omvendelse, ere særlig udsatte for Angreb af aandelig Sygdom. Et almindeligt Symptom paa denne Sygdom er Patientens Uformuenhed til at forstaa sin egen Stilling, ja endog til at indse, at han fejler noget. Dette er en af de farligste Egenskaber ved denne Sygdom.

Gud vil rense Jorden ved Krig, Ild og Plager for at bringe den tilbage til sin herliggjorte Tilstand, og han vil rense sin Kirke ved dyrekjøbt Erfaring for at berede den til at modtage den herliggjorte Verden. Rensende Midler ere iværksatte baade i Verden og i Kirken, og de ville vedblive, indtil Værket er fuldendt, og indtil de Ugudelige ere opbrændte i Verden og de Gjenstridige fjernede fra Kirken.

Det er meget vigtigt for de Hellige at lære de Love at kjende, hvorpaa den aandelige Sundhed beror, og da efterkomme dem. Disse Love ere tilstrækkeligt forklarede i den hellige Skrift og af Guds Tjenere, som han udsender til denne Slægt. Disse Love indbefatte eksakte, videnskabelige Principer, hvis Fænomener og Resultater ere lige saa absolutte som de Principer, der indbefattes i Astronomien eller nogen anden menneskelig Videnskab. Aandelig Sundhed og absolut Frihed fra aandelig Sygdom er opnaaelig for selv de Svageste, der kunne kaldes Hellige. — (Deseret News.)

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 13. Marts 1897:

G. A. Brandt fra Salina, Aaron Lundberg, Ephraim Mikkelsen og Wm. O. Hanson fra Logan, Utah.

Afløsning.

Ældste Peter Magnusson løses fra at arbejde i Skaane Konference med Tilladelse til at rejse til Zion den 1. April.

Beskikkelse.

Ældsterne G. A. Brandt og Wm. O. Hanson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Aaron Lundberg beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Ephraim Mikkelsen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

C. N. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Præsident Wilford Woodruff.

(Fortsat fra Side 199.)

I April 1841 rejste han til New York og videre til Scarboro, Maine, hvor han mødte sin Hustru. Han forblev en Tid i de østlige Stater og naaede Nauvoo i Oktober. I 1842 blev han sendt paa en anden Mission til de østlige Stater for at indsamle Penge til Nauwoo Tempel. Han var i Maine, da han blev underrettet om Josephs Martyrdød i Corthage, og han rejste straks til Nauvoo. I Slutningen af samme Aar (1844) blev han beskikket til at præsidere over den europæiske Mission og var saaledes borte indtil Begyndelsen af 1846, da han rejste tilbage og ankom til Nauvoo, just som de Hellige vare ifærd med at forlade deres smukke By.

Wilford Woodruff var en af de udødelige Pionerer, som i 1847 ledte de Hellige til de bjergliguende Fæstninger, der senere bleve Guds Folks Indsamlingssted. Det følgende Aar foretog han en anden mindeværdig Mission til de østlige Stater for at indsamle de Hellige, der boede der og i Canada, og kom tilbage til Utah i 1850. I 1852 forenede han sig med et Selskab under Præsident Youngs Ledelse for at undersøge den sydlige Del af Utah, og siden den Tid har han virket blandt de Hellige i Zions forskjellige Staver med at anlægge nye Kolonier, oprette Grene, prædike, ordne Kirkens Affærer, præsidere og udføre de mangfoldige, byrdefulde Pligter, som ere faldne i hans Lod. I 21 Aar var han Medlem af Utahs lovgivende Forsamling, en Session i Underhuset og den øvrige Tid i Overhuset. I adskillige Aar var han Præsident for St. George Tempel.

I 1880, da Kirkens første Præsidentskab blev omorganiseret, blev han Præsident for Apostlenes Quorum, og da Præsident Taylors dødelige Bortgang nødvendiggjorde Valget af en anden Præsident, blev han i Konferencen den 8. April 1889 antaget som Præsident for Kirken i den ganske Verden med George Q. Cannon som første og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Ved den Tid, han blev Præsident, gjennemgik Kirken en af de mest prøvende Perioder i dens Historie. I en Række af Aar havde den lovgivende Magt trykket Folket haardere og haardere for at udrydde Polygamiet, et Princip, som de Sidste-Dages Hellige betragtede som en væsentlig Del af deres religiøse System. Skulde de bøje sig? Profeten Daniel, de tre Hebræer i den brændende Ovn og Martyrernes Navne i Kirkehistorien bleve anførte; Hundreder af Kirkens bedste Mænd vilde hellere behandles som Forbrydere end underkaste sig, og Hundreder af Jordens mest hengivne Hustruer vilde hellere dø end bøje sig og være Vidne til, at Børn i Tusindvis bleve berøvede den Omsorg og Beskyttelse, som Naturen skjænker og Barndommen fordrer.

Skulde de Hellige give efter? Svarets evige Byrde hvilede paa den Mand, som holdt Nøglerne. Det fordrede guddommeligt Mod at meddele Kirken Aabenbaring om Poligamiet som en Del af de Helliges Tro og Handlinger; men hvem kunde træde frem og anmode de Hellige om at sætte den tilside for at efterkomme den borgerlige Lov? Hvorledes vilde Kirken modtage den

Mand, som paatog sig at gjøre dette? Og, dersom ikke dette Raad kom fra den rette Myndighed og i god Tro blev efterkommet af de Hellige, hvilke Ubehageligheder og hvilken Elendighed kunde da ikke den mægtige og fast besluttede Regering med sine udstrakte Hjælpekilder forvolde? Hvilken Bekymring maa ikke Kirkens ledende Mænd, særlig Præsidenten, have haft, eftersom Krisen forværredes? Den Ængstelse og Ydmyghed, hvormed de søgte Herren for at lære hans Vilje at kjende angaaende denne Sag, ville vi ikke forsøge paa at beskrive. Det er nok at sige, at Herrens Vilje blev tilkjendegivet, og at den Mand, for hvem den blev tilkjendegivet, og hvis Pligt det var at modtage og gjøre den bekjendt, uden at frygte stod frem og erklærede den. Kirken anerkjendte den næsten endrægtigen med Tilfredshed, og Krisen var overstaaet.

Personlige Vaner have Alt at gjøre med en Mands Livslykke, og Wilford Woodruff skylder de Vaner meget, som han adopterede i sin Ungdom. Han stod altid tidlig op, besad stor fysisk Energi, og var efter sine bedste Evner virksom i det Gode alle Timer paa Dagen. Siden han kom til Utah, har han næsten stedse dyrket en Mark og en Have, og naar Sommersolen stod op, har den mange Gange hilst ham ivrigt beskjæftiget med at pløje, hyppe, vande o. s. v. Han har altid været tarvelig og sparsommelig i sine hjemlige Affærer og skyet Ødselhed og Overdaadighed.

Angaaende sit Held i timelig Henseende siger han: „Jeg har sjeldent givet Gjældsbevis, og jeg har gjort det til en Regel ikke at kjøbe Noget, som jeg ikke kunde betale. Efter min Mening bør en Mand betale for, hvad han kjøber, eller ogsaa undvære det. Jeg har lært min Familie denne Regel, og vi have efterkommet den".

Han har læst meget, særlig Bladene, og hans offentlige Bemærkninger bevise, at han har lagt Mærke til Begivenhederne, og at han gjennem dem kan spore Guds Handlemaade.

Hvilken betydningsfuld Lektie om den evige Sandhed frembyder ikke Wilford Woodruffs Levnet, Erfaring og Bedrifter! Hvilket Levnetsløb for unge Mænd at undersøge! Han begyndte sin Løbebane ligesom andre unge Mænd, uden særlige Fordele; han gjennemgik og udførte, hvad Andre kunde; men se, hvilket Levnetsløb han efterlader!

Stedse begavet med Herrens Aand og Aabenbaring fra det Høje, nydende Frugten af sin vel tilbragte Tid, besiddende Helbred og Styrke paa baade Legeme og Aand, elsket og agtet af Jordens bedste Befolkning i Titusindvis, tilbringer Wilford Woodruff de sidste Dage af sin jordiske Prøvestand paa en Maade, som unge Mænd skulde ønske, at deres Dage maatte blive tilbragte paa, naar de naa det Maal — et straalende Lys i Israel og et levende Eksempel paa den højeste Lykke, som Livet yder i denne jordiske Virkekreds.

(The Contributor.) B. F. Cummins.

Tankesprog. Den største Lykke bestaar i at gjøre Andre lykkelige.

— Ingen Mand eller Kvinde har Ret at føre en ubehagelig Stemning.

— Det bedste Arbejde bliver ikke udført ved Tvang; dertil fordres en villig Haand og et frydefuldt Hjerte.

Frafaldet.

(Fortsat fra Side 192.)

Den nuværende Pave, Leo den 13de, har efter lang Overvejelse og megen Betænksomhed, stadfæstet sine Forgjængeres Kjendelser, nemlig, at alle Beskikkelser til kirkelig Myndighed udenfor den romersk-katolske Kirke ere absolut ugyldige og uden guddommelig Myndighed.

Protestanterne have ofte besvaret det pavelige Krav paa guddommelig Myndighed, beskyldt Paven for at være Anti-Kristen og fornyet Historien om den katolske Fordærvelse, der fremtvang Luther og andre Reformatorer (Gibbons's Decline and Fall of the Roman Gmpire, Vol. 1, chap. 16.), for at bevise, at guddommelig Myndighed kunde ikke nedarves gjennem den lange Linie af Mordere, Forbrydere og Horkarle, som med faa hæderlige Undtagelser indtog den pavelige Stol i den „mørke Tidsalder". (Drapers's Intellectual Development of Europe, vol. 1. pages 378—382.)

Begge disse Parter have Ret; hver har bevist sin Paastand; hverken Paverne eller de protestantiske Gejstlige have nogen Myndighed til at handle i Herrens Navn eller til at udføre Ordinanserne i Kristi Evangelium.

Den katolske Kirkes Krav er logisk talt mere oprindeligt end Protestanternes; thi den paastaar, at den guddommelige Myndighed blev uafbrudt nedarvet gjennem de romerske Biskopper til Pave Leo den 13de; men en Undersøgelse af Pavernes skyggefulde Historie maa overbevise Enhver om, at det var umuligt for Herren at anerkjende den som en frelsende Kilde for Menneskenes Børn eller meddele den nogen Magt til at handle i hans Navn. I dens store Homili om „Vantroens Fare" siger den engelske Kirke: „Lægfolk og Præster, Lærde og Ulærde, alle Aldre, Sekter og Klasser, have i de sidste atten Hundrede Aar været indhyllede i den værste Vantro, afskyelig for Gud og fordærvelig for Mennesket". (Side 3.) Paa den Maade afskjærer den engelske Kirke sit eget og andre protestantiske Kirkers eneste Krav paa guddommelig Myndighed, der muligvis kunde spores; thi hvilken guddommelig Myndighed kunde bestaa i eller udspringe fra en saadan falden Kristendom, som den beskriver?

John Wesley siger i en Forklaring om de aandeliges Gavers Ophørelse:

„Det synes ikke, at den Helligaands overordentlige Gaver vare almindelige i Kirkerne mere end to til tre Hundrede Aar. Vi høre kun sjældent om dem efter den skjæbnesvangre Tid, da Kejser Konstantin kaldte sig selv en Kristen og af forfængelig Indbildning søgte at fremme den kristelige Sag ved at skjænke Ære, Rigdom og Magt til de Kristne i Almindelighed og de Gejstlige i Særdeleshed. Fra den Tid ophørte Gaverne næsten fuldstændigt; meget faa Tilfælde indtraf. Aarsagen var ikke, som man simpelthen har antaget, at de ikke mere vare nødvendige, fordi hele Verden var bleven kristnet. Dette er en slem Fejltagelse; ikke en tyvende Part bekjendte sig at være Kristne. Den virkelige Grund var, at Kjærligheden var bleven kold i Mange, ja i næsten alle de saakaldte Kristne. De besad ikke mere af Guds Aand end de andre Hedninger. Dersom Menneskens Søn kom for at undersøge Kirken, vilde han knap finde Troen paa Jor-

den. Dette var den virkelige Aarsag til, at den Helligaands specielle Gaver ikke længere sandtes i de kristne Kirker; de Kristne bleve Hedninger paa ny og havde kun den døde Form tilbage". (Wesley's Works, Vol. 7.)

Mange andre kristelige Skribenter tilstaa det almindelige Frafald. Milner siger (Church History, page 34.): „Det er altfor tydeligt, at i Herrens Aar, omtrent det tredsindstyvende, var Kirken gaaet betydeligt tilbage fra dens simple og rene Oprindelse, og Satans Magt, altid betjent af det menneskelige Had, berøvede lidt efter lidt Kirken Evangeliets dyrebare Frugt".

Kirkehistoriens klassiske Forfattere, Mosheim, Milner, Neander og Eusebus, bevise tilfulde, skjønt uden Hensigt, at et almindeligt Frafald fra Kirkens oprindelige Lærdomme, Ordinanser og Gaver har fundet Sted. Alexander Keith, den berømte Forfatter om Profetier, siger: „Hvem kan læse Skriften med et upartisk Sind, betragte Kirkens tidlige Historie og betvivle, at en Apostasi eller et Frafald fra Jesu simple Sandhed og Tro er sket?" (Evidence of Profecy, page 451.)

Rogers Williams vilde ikke vedblive som Præst for den ældste Baptist Kirke i Amerika, fordi der var „ingen regelmæssig organiseret Kirke paa Jorden og Ingen bemyndiget til at udføre Kirkens Ordinanser; heller ikke kan der blive det, før ny Apostle blive sendte fra det Hoved, hvis Kirke jeg søger". (Picturesque America, page 502.)

Ingen af Reformatorerne Luther, Knox, Calvin, Melanchton, Wesley eller Kirkelederne gjorde Krav paa guddommelig Myndighed til, hvad de udførte. De faldt simpelthen fra en falden Kirke og søgte derpaa at tjene Herren hver paa sin egen Vis.

(Mill. Star.) J. H. Paul.

Konferencemøde i Aalborg.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, A. C. Fjeldsted, Præsident over Aalborgs Konference, J. C. Jensen, Christian Johansen, J. F. Iverson, Hyrum Nielsen, J. L. Nielsen, Peter Christensen, Christen Nielsen, Jens Beck, N. A. Nelson, H. P. Nielsen, N. C. Sørensen, N. P. Nielsen, Christian Johnson, F. J. C. Danielsen fra Aarhus Konference, samt N. P. Anderson fra Kjøbenhavn.

Lørdagen den 13. Marts Kl. 8 Eftm.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 158: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt klart ud af Mørket saa", Bøn af Ældste J. C. Jensen og Salmen Nr. 117: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror".

Ældste Neils Neilsen blev foreslaaet og antaget som Konferencens Skriver. Rapporter bleve afgivne af Ældsterne J. L. Nielsen, Peter Christensen, Christen Nielsen, N. A. Nelson, H. P. Nielsen og Christian Johansen; af disse fremgik det, at Missionærerne glædede sig ved deres Arbejde og bleve med faa Undtagelser godt modtagne af Folket; de Hellige vare i Almindelighed fattige; Mange undersøge Evangeliet, og Udsigterne vare gode.

Salmen Nr. 166: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej", blev dernæst afsungen.

Eldsterne N. C. Sørensen og J. F. Iverson afgave ligeledes Rapporter over deres Arbejde, hvorefter

Præsident Lund udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter og opmuntrede Missionærerne til at være trofaste og nidkjære i at udføre deres Pligter.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 186: „O sig, hvad er Sandhed?" og Taksigelse af Eldste H. P. Nielsen.

Søndag den 14. Marts Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4: „Stor Herren er, og til hans Pris vi synge højt og fro", Bøn af Eldste Christen Nielsen og Salmen Nr. 139: „Vi, Fader, os forsamlet har i Hjertens Ydmyghed".

Eldsterne Christen Nielsen, N. P. Nielsen, Christian Johansen, Hyrum Nielsen og J. C. Jensen gave en kort Beretning om deres Arbejde, hvorefter

Præsident Fjeldsted gav et almindeligt Overblik over Konferencens Stilling, som i Almindelighed var god med lovende Udsigter.

Salmen Nr. 60: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre" blev dernæst afsungen.

Eldste N. P. Andersen fremhævede Nødvendigheden af at besidde Guds Aand for at bære Vidnesbyrd om Sandheden; han sagde, at vi ligesom Jesu Disciple i forrige Dage havde annammet Evangeliet for Intet og gave det for Intet. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i deres Bønner og i Udførelsen af deres Pligter.

Eldste F. C. Danielsen talte om Folkets Uvillighed til at omvende sig fra den forkerte Lærdom, at Mennesket kan blive frelst ved Tro alene, og saaledes forsømte de Gjerningerne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 27: „O hører, I Slægter paa Jorden, et Ord" og Taksigelse af Eldste J. L. Nielsen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 244: „Zions Sønner, ruster Eder", Bøn af Eldste H. P. Nielsen og Salmen Nr. 201: „O min Fader, Du, som troner". Derefter blev den hellige Nadver uddelt af Eldsterne Hans Jensen og A. L. Jensen og Salmen Nr. 260: „Du Dødens Overvinder" afsungen.

Præsident Lund foreslog dernæst til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner følgende Autoriteter:

Wilford Woodruff som Profet, Seer, Aabenbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden med George Q Cannon som første og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Lorenzo Snow som Præsident for de tolv Apostles Quorum med Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Mariner W. Merril og Anton H. Lund som Medlemmer.

Raadgiverne for Kirkens Præsident samt de tolv Apostle som Profeter, Seere og Aabenbarere.

John Smith som Kirkens Patriark.

Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, B. H. Roberts, George Reynolds, Jonathan G. Kimball og Rulon S. Wells som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds.

William B. Preston som Kirkens præsiderende Biskop med Robert T. Burton som første og John R. Winder som anden Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens Historieskriver med John Jaques og C. W. Penrose som Medhjælpere.

Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, George Q. Cannon, Karl G. Maeser, Willard Young, George W. Thatcher, Anthon H. Lund, James Sharp og Joseph F. Smith som Kirkens Undervisnings Komite.

Wilford Woodruff som Kirkens timelige Forvalter.

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Jos. W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

N. P. Andersen som Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

Anton P. Peterson som Skriver for »Nordstjärnan«.

J. C. Jensen som Præsident for Aalborgs Konference og Aalborgs Gren med Christian Johansen og Hyrum Nielsen som Medhjælpere i Grenen.

J. L. Nielsen som Forstander for Hjørring Gren med P. C. Christensen og J. F. Iverson som Medhjælpere.

Christian Nielsen som Forstander for Frederikshavns Gren med N. P. Nielsen som Medhjælper.

N. C. Sørensen som Forstander for Ribe Distrikt med Christian Johnson som Medhjælper.

H. P. Nielsen som Forstander for Bælum Distrikt med N. A. Nelson som Medhjælper.

Jens Beck som omrejsende Ældste i Konferencen.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident Fjeldsted bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i vore Dage ved direkte Aabenbaring fra Himlen og om Kirkens Oprettelse med Apostle, Profeter, Hyrder og Lærere ligesom i forrige Dage.

Ældste J. C. Jensen talte om den fælles Afstemning og erindrede de Hellige om de Forpligtelser, som de derved paatoge sig mod Herrens Tjenere; han forklarede ligeledes Evangeliets første Principer.

Ældste Christian Johansen talte om Nødvendigheden af, at Troen viste sig i Gjerninger, og at Daab blev modtaget for Syndernes Forladelse; dette var en af de Gjerninger, der maatte følge Troen.

Præsident Lund udtrykte sin Glæde ved de om Sandheden aflagte Vidnesbyrd; thi de vare fulde af Liv og Aand. Dette Folk er ikke af Verden, thi Gud har udvalgt dem af Verden, og derfor vare de udsatte for Verdens Haan. Enhver, som bliver døbt til Syndernes Forladelse og stræber at ære sin Daabspagt, maa optage en Kamp med Verden; de følge ikke længere Verdens Veje, men arbejde mod Strømmen. Han formanede de Hellige til at være trofaste i deres Bønner, i Udførelsen af deres Pligter og i at understøtte Herrens Tjenere, som arbejde blandt dem, og gjøre, hvad de kunde — ved Flid, Sparsommelighed og Anmodning om Hjælp hos gode Venner og Slægtninge — for deres Udfrielse.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 273: „Nærmere, Gud, til Dig" og Taksigelse af Ældste F. J. C. Danielsen.

Kl. 6,30 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 72: „Lad Zion i sin Pragt opgaa", Bøn af Ældste Christian Johansen og Salmen Nr. 140: „Vor Gud, vi til Dig raabe".

Ældste J. C. Jensen oplæste følgende samlede Rapport: Aalborgs Konference har 3 Grene, 13 Halvfjerds, 14 Ældster, 17 Præster, 6 Lærere, 9 Diakoner, 234 Medlemmer, Totalsum 279, 2 Søndagsskoler, 1 unge Mænds Forening og 2 kvindelige Foreninger;

9 Fremmede og 83 Medlemmer abonnere paa „Skandinaviens Stjerne", og 48 Medlemmer betale Tiende. Siden forrige Konferencemøde ere 2 Børn velsignede, 4 Personer døbte og 3 døde, 176 Møder og 1,515 evangeliske Samtaler afholdte, 2,298 Huse besøgte, 1,253 Skrifter uddelte, 43 Bøger solgte og 75 udlaante. Ældste Jensen tilføjede sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og opmuntrede de Fremmede til at undersøge det.

Ældste N. P. Andersen forklarede Evangeliet, som fremsat i Ap. G. 6. og 8. Kap., og sagde, at vi læse der, at Mænd og Kvinder bleve døbte, ikke Børn, at den Helligaand meddeltes dem, som bleve døbte, ved Hænders Paalæggelse, og at Embedsmændene ligeledes bleve beskikkede ved Hænders Paalæggelse.

Præsident Lund talte om, at Mennesket ikke kunde indgaa i Guds Rige ved Tro alene; thi Jesus har sagt, at Ingen kan indgaa i Guds Rige uden at blive født af Vand og Aand; han omtalte Jesu Daab som et fuldkomment Mønster og Peters Ord til Mængden paa Pinsedagen, nemlig: „Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Navn til Syndernes Forladelse". Evangeliet bliver forkyndt i vore Dage overalt i Verden, hvorsomhelst Lovene tillade det, og de, som annamme det, blive indsamlede i Overensstemmelse med Profetierne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 147: „Nu lyder atter Jesu Bud" og Taksigelse af Ældste A. E. Fjeldsted.

Mandagen den 15. Kl. 9 Formiddag blev der afholdt et Møde for Missionærerne.

Neils Neilsen,
Skriver.

Blandinger.

Kæmpeteleskop. Et kæmpemæssig Refraktorteleskop bliver bygget for „Yerkes Observatorium", beliggende 75 Mil fra Chikago ved Lake Geneva. Objektivet (yderste Linse) er 40 Tommer i Diameter med en Brændvidde af 62 Fod. Linsen, der er sammensat af to Glas, et Kronglas og et Flintglas, er 3 1/8 Tomme tyk i Midten, vejer omtrent 500 Pund, er fabrikeret af Alvin G. Clark i Cambridge, Mass., og assureret for 150,000 Dollars. Kikkerten bliver saaledes ca. 64 Fod lang, 4 Fod tyk i Midten, 3 Fod ved Enderne og er Verdens største Teleskop.

Indhold:

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1897.